

Til § 77.

Bestemmelsen svarer til toldlovens § 42.

Til § 78.

Ifølge gældende praksis meddeles der, når særlige forhold taler derfor, tilladelse til at oplægge varer på oplag uden for toldpakhuse. I forslaget søges denne praksis nu lovfæstet, ligesom de nærmere vilkår for varernes henliggen på sådanne oplag præciseres i de følgende paragraffer.

Til § 80.

I modsætning til, hvad der gælder for gods oplagt på statens transitoplag (se til § 69), bør toldvæsenet ikke pålægges ansvaret for det gods, der er oplagt i et privat pakhuis, og ansvaret herfor er derfor overensstemmende med gældende praksis foreslået pålagt oplagshaveren.

Endvidere foreskrives det i stk. 3, at oplagshaveren hæfter for told og afgifter af de oplagte varer, medmindre disse forgår ved en ulykkelig hændelse el. lign. som omhandlet i § 129, punkt 17.

Til § 81.

Medens varer sædvanligvis ikke kan henligge på statens transitoplag ud over 1 år, jfr. § 77, kan varer oplagt på privat transitoplag, når toldvæsenets ordensforskrifter iagttages, henligge så længe oplagshaveren måtte ønske det. Da den, der opnår tilladelse til at have varer henliggende på privat transitoplag, ikke med hensyn til beregning af told bør stilles gunstigere end den, der betaler tolden straks ved varens hjemtagelse, har man i stk. 2 foreskrevet, at told- og afgiftsberegningen skal ske efter varernes mængde og beskaffenhed ved oplæggelsen, og at told og afgifter skal tilsvares for varer, som på grund af svind eller anden årsag måtte mangle ved toldvæsenets opgørelse af lageret. Såfremt oplagshaveren godtgør, at varerne er forgået ved en ulykkelig hændelse, fritages han dog for at tilsvare told og afgifter, jfr. det ovenfor til § 80 anførte.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til, hvad der er gældende for de varer, der henligger på kreditoplag ved ikrafttræden af en ny toldsats, jfr. forslagens § 90, stk. 1 in fine.

Til § 82.

Efter de gældende bestemmelser i forordningens § 58 og plakat af 23. februar 1815 kan toldvæsenet, i tilfælde hvor der ikke haves plads på toldboden, forlange, at indføreren hjemtager sine varer i eget pakhuis. For en sådan bestemmelse vil der fortsat være trang, hvorfor denne er medtaget i nærværende

forslag. Da oplæggelsen som nævnt sker efter toldvæsenets forlangende, har man efter gammel praksis ikke ment, at oplagshaveren burde hæfte for told og afgifter af naturligt svind.

Til § 83.

Enkelte rederier og pakhusselskaber i København har fra gammel tid af toldadministrationen fået meddelt bevilling til privat pakhuisoplag bl. a. på betingelse af, at oplagshaveren har afgivet en almindelig indeståelse for tolden af det uberigtigede gods, der til enhver tid henligger på oplaget. Disse bevillinger er tænkt opretholdt, men under hensyn til, at man ikke kan bortse fra, at meddelelse af tilsvarende bevillinger i fremtiden vil kunne være påkrævet, har man i nærværende og følgende paragraffer i forslaget udformet de regler, i henhold til hvilke sådanne bevillinger fremtidig kan udstedes.

Kapitel 9.

Kreditoplag.

De gældende bestemmelser om kreditoplag findes i toldforordningens §§ 65-66, 70-75, 216-226 og 228-229 med de sig dertil sluttende plakater af 30. december 1797, 25. juni 1818, 6. november 1821, lov af 9. december 1889 og kammerordre af 28. april 1798. Endvidere i toldloven af 29. marts 1924, jfr. lovbekendtgørelse nr. 264 af 2. oktober 1956, §§ 26-34.

Uanset at kreditoplagsinstituttet er ukendt i andre lande, bortset fra Norge, hvor det kun finder anvendelse på ganske få positioner, for tiden 7, har man ment at måtte bibeholde dette institut, der har fast rod i dansk erhvervsliv og i hvert fald kan føres tilbage til plakat af 4. juli 1726. Der er derfor alene foretaget en ajourføring af bestemmelserne, således at disse er bragt i pagt med samfundsudviklingen.

Da kreditoplagsordningen i første række hviler på et tillidsforhold mellem toldvæsenet og oplagshaveren, fastsætter toldforordningen grænser for såvel hvor kreditoplag kan indrømmes, som hvilke personer der kan få tilstået kreditoplag.

Med udviklingen af samfærdselsmidlerne er baggrunden for en geografisk begrænsning af mulighederne for oprettelse af kreditoplag bortfaldet, og man har derfor ikke optaget de i toldforordningens § 66 og loven af 9. december 1889, § 1, i denne henseende gældende bestemmelser. I forslaget har man udeladt denne begrænsning, således at kreditoplag fremtidig vil kunne oprettes overalt, dog at man i § 89, stk. 2, har optaget en bestemmelse, hvorefter